

J.C. Ryle – Formalismul (I)

„având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” – 2 Timotei 3:5

„Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăierea împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înăuntru; și tăierea împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.” – Romani 2:28-29

Textele care încep această lucrare merită o atenție sporită în orice vreme. Dar ele merită o atenție specială în acest veac al bisericii și al lumii. De când Domnul Isus Hristos a plecat de pe pământ, niciodată nu a fost mai mult formalism și mai multe profesii de credință false ca în zilele noastre. Acum, mai mult ca niciodată, ar trebui să ne autoexaminăm, și să ne cercetăm religia, ca să știm ce fel de religie este. Haideți să încercăm să descoperim dacă creștinismul nostru este un lucru de formă sau un lucru al inimii.

Nu știu nicio modalitate mai bună de a clarifica subiectul decât prin a ne îndrepta către un pasaj lămuritor din Cuvântul lui Dumnezeu. Haideți să ascultăm ce spune Pavel despre acest lucru. El ne dă următoarele principii deosebite în epistola lui către Romani: „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăierea împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înăuntru; și tăierea împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu” (Romani 2:28-29). Trei lecții foarte pline de învățături se desprind din acest pasaj. Să vedem care sunt acestea.

I. Aflăm, în primul rând, că religia formală nu este religia adevărată, și că un creștin formal nu este un creștin adevărat în fața lui Dumnezeu.

II. În al doilea rând, aflăm că inima este așezământul religiei adevărate și că adevăratul creștin este creștin în inimă.

III. Iar în al treilea rând, că religia adevărată nu trebuie să se aștepte să fie populară. Ea își va scoate „lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu”

Să ne gândim mai profund la aceste principii mărețe. Au trecut două sute de ani de când un extraordinar predicator puritan spunea: „Formalismul, formalismul, formalismul este marele păcat al acestor zile, sub care toată țara geme. Este mai multă lumină decât a fost, dar mai puțină viață; mai multă profesiune de credință, dar mai puțină sfințenie.” (Thomas Hall, cu privire la 2 Timotei:3-5, 1658). Ce ar fi spus acest om bun dacă ar fi trăit în zilele noastre?

I. Aflăm, în primul rând, că religia formală nu este religie și că un creștin formal nu este un creștin în ochii lui Dumnezeu.

Ce vreau să spun prin „religie formală”? Este un lucru care trebuie clarificat. Mii de oameni, bănuiesc, nu știu nimic despre ea. Fără o înțelegere distinctă a acestui lucru întreaga mea lucrare este inutilă. Primul meu pas va fi să schițez, să descriu, să definesc.

Când un om este creștin doar cu numele, și nu în realitate – numai în lucrurile dinafară, și nu în trăirile lui interioare – doar în mărturisire, și nu în practică – pe scurt, când creștinismul lui este doar o problemă de formă, sau modă, sau obicei, fără nicio influență asupra inimii sau vieții lui – într-un asemenea caz acel om are, așa cum o numesc eu, o „religie formală”. Într-adevăr, el posedă „forma”, sau coaja, sau suprafața religiei, dar nu posedă substanța sau „puterea” ei.

Uitați-vă, de exemplu, la miile de oameni a căror religie pare să conște, în totalitate,

doar în ținerea ceremoniilor și ritualurilor religioase. Ei iau parte regulat la serviciile publice de închinare. Participă regulat la Masa Domnului. Dar niciodată nu merg mai departe. Ei nu știu nimic despre adevăratul creștinism simțit în inimă. Nu sunt familiari cu Scripturile, și nu-și găsesc plăcerea în a le citi. Ei nu se separă de căile lumii. Ei nu fac nicio distincție între evlavie și lipsa evlaviei în prietenii sau căsniciile lor. Le pasă foarte puțin, sau deloc, de doctrinele caracteristice Evangheliei. Sunt complet indiferenți față de ceea ce aud predicându-se. Ai putea sta în prezența lor cu săptămânile, iar din ceea ce auzi și vezi în fiecare zi a săptămânii ai putea să presupui cu ușurință că sunt atei. Ce poate fi spus despre acești oameni? Ei afirmă clar că sunt creștini; și, totuși, nu este nici inimă, nici viață în creștinismul lor. Este un sigur lucru pe care îl putem spune despre ei – sunt creștini formali. Religia lor este doar de formă.

Uitați-vă în altă direcție la sutele de oameni a căror religie pare să conște în multe vorbe și mărturisiri. Ei cunosc teoria Evangheliei în capul lor, și afirmă că își găsesc plăcerea în doctrina Evangheliei. Ei pot spune multe despre „sănătatea spirituală” a propriilor lor păreri și despre „ignoranța” tuturor celor ce nu le agreează părerile. Dar nu merg niciodată mai departe! Când examinezi viețile lor interioare vei descoperi că ei nu știu nimic despre practica evlaviei. Ei nu iubesc adevărul, nici nu sunt iubitori, nici smeriți, nici onești, nici buni, nici blânzi, nici darnici, nici cinstiți. Ce să spunem despre acești oameni? Ei pretind că sunt creștini, dar nu este nici substanță și nici roadă în creștinismul lor. Este un singur lucru de spus despre ei – sunt creștini formali. Religia lor este doar o formă goală.

Așa este religia formală împotriva căreia doresc să ridic un cuvânt de avertisment în această zi. Aici este stânca prin care mulțimi de oameni din toate colțurile lumii ajung la naufragii catastrofice ale sufletelor lor. Unul dintre cele mai rele lucruri care s-au spus vreodată a fost acesta: „Nu te îngrijora de religia ta, ci de aparențele ei”.

Asemenea noțiuni sunt pământești. Nu, mai degrabă ele sunt de sub pământ: miros a iad. Fiți atenți la ele, și țineți garda sus. Dacă este vreun lucru despre care Scripturile vorbesc în mod expres, acesta este păcatul și zădărnicia formalismului.

Ascultați ce le spune Pavel romanilor: „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne.” Romani 2:28. Acestea sunt într-adevăr cuvinte puternice! Un om ar putea fi fiul lui Avraam în trup – un membru al uneia din cele doisprezece seminții – tăiat împrejur a opta zi – ținând toate sărbătorile – un închinător regulat în templu – și, totuși, în ochii lui Dumnezeu să nu fie Iudeu! În același fel, un om poate fi creștin prin mărturisire exterioară – un membru al unei biserici creștine – botezat cu botezul creștin – credincios în primirea Cinei Domnului – și, totuși, în ochii lui Dumnezeu să nu fie creștin de loc.

Ascultați ce a spus profetul Isaia: „Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile-de-tot ale berbecilor, și de grăsimea vițelilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și țapilor. Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile? Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea! Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când vă întindeți mâinile, îmi întorc ochii de la voi; și ori cât de mult v-ați ruga, n-ascult: căci mâinile vă sunt pline de sânge!” (Isaia 1:11-15)

Examinează, aceste cuvinte sunt extraordinare. Jertfele care sunt declarate aici zadarnice au fost instituite chiar de Dumnezeu! Sărbătorile și regulile pe care Dumnezeu spune că le „urăște”, au fost ordonate de El. Însuși Dumnezeu își declară hotărârile, ca

fiind zadarnice când acestea sunt folosite formal și fără inimă în cel care aduce laudă! De fapt ele sunt mai rău decât zadarnice; ele sunt chiar ofensatoare și dăunătoare. Cuvintele nu pot fi imaginate mai distincte și mai evidente. Ele arată că religia formală este fără valoare în ochii lui Dumnezeu. Nu merită nici măcar să fie numită religie.

Ascultați, în ultimul rând, ce spune Domnul Isus. Vorbește despre iudeii din vremea Lui: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești” (Matei 5:8-9). Îl vedem în repetate rânduri denunțând formalismul și ipocrizia cărturarilor și a Fariseilor, atenționându-i pe ucenici împotriva acestora. De opt ori într-un singur capitol (Matei 23) El le spune, „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici!”. Dar pentru cei mai răi dintre păcătoși El întotdeauna a avut un cuvânt plin de blândețe, și le-a oferit o ușă deschisă. Dar despre formalism El a vrut să știm că este o boală disperată, și trebuie demascat cu cel mai sever limbaj. Pentru ochii unui ignorant un formalist poate părea să aibă o „cantitate” decentă de religie, chiar dacă poate de nu cea mai bună „calitate”. În ochii lui Hristos, oricum, cazul este foarte diferit. În ochii Lui formalismul nu este deloc o religie adevărată.

Ce să spunem la aceste mărturii ale Scripturii? Ar fi ușor să adăugăm și altele. Ele nu sunt singulare. Dacă cuvintele înseamnă ceva, ele sunt un avertisment clar pentru toți aceia care fac o profesiune de credință și se numesc pe ei înșiși creștini. Ne învață clar că așa cum ne temem de păcat și evităm păcatul, așa ar trebui să ne temem de formalism și să ne ferim de el. Formalismul ar putea să te ia de mână zâmbind, arătând ca un frate, pe când păcatul vine asupra noastră cu sabia scoasă și ne lovește ca un dușman. Dar ambele au același scop. Ambele vor să ne distrugă sufletele; iar din cele două, formalismul este cel mai probabil să o facă. Dacă iubim viața, haideți să ne ferim de formalismul în religie.

Nimic nu este „atât de obișnuit”. Aceasta este una dintre marile boli familiale ale rasei umane. Ne naștem cu ea, creștem cu ea, și nu scăpăm complet de ea până nu murim. E cu noi la biserică, cu cei bogați, cu cei săraci. E cu cei educați, și cu cei needucați. E cu romano-catolicii, și cu protestanții. O întâlnim la liderii bisericii, și la cei mai noi membri. E printre evanghelici, și cu cei care au o mulțime de ritualuri, ca liberalii. Să mergem oriunde, la orice biserică am vrea, nu vom fi niciodată în afară riscului infectării. O vom găsi printre Quakers și Plymouth Brethren, ca și la romano-catolici. Omul care crede că nu există religie formală în biserică lui, este o persoană foarte oarbă și ignorantă. Dacă iubești viața, ferește-te de formalism.

Nimic nu este „atât de periculos” pentru sufletul omului. Familiaritatea cu o formă de religie, cât timp îi neglijăm realitatea, are ca și efect o cumplită amorțire a conștiinței. Formează treptat o crustă groasă de insensibilitate peste omul din lăuntru. Nimeni nu pare să devină atât de împietrit ca cei care, în mod continuu, repetă cuvinte sfinte și mânuiesc lucruri sfinte, în timp ce inimile lor aleargă după păcat și după lume. Lideri ai societății noastre, care merg la biserică doar pentru aparențe, pentru a-i face pe toți să creadă că ei sunt religioși – tați care au un timp formal de rugăciune cu familia, pentru a păstra aparențe bune în căminele lor – pastori neconvertiți, care în fiecare săptămână citesc rugăciuni și lecții din Scriptură, lucruri în care nu simt nici interes real – membri neconvertiți în biserică, care recită constant răspunsuri și spun „Amin” fără să simtă ceea ce spun – cântăreți neconvertiți, care cântă în fiecare duminică cele mai spirituale imnuri, doar pentru că au voci bune, în timp ce afecțiunea lor este în totalitate pentru lucruri pământești – toți, toți, toți sunt într-un pericol foarte mare. Ei își împietresc gradual inimile, și usucă pielea conștiinței lor. Dacă îți iubești propriul suflet, ferește-te de formalism.

Nimic, în final, nu este „atât de nechibzuit”, fără sens și irațional. Oare creștinul formal chiar presupune că doar creștinismul de suprafață pe care îl mărturisește îl va mângâia în ziua bolii și în ceasul morții? Acest lucru este imposibil. Imaginea unui foc nu poate încălzi, un banchet pictat nu poate potoli foamea, iar o religie formală nu poate aduce pace în suflet. Oare crede că Dumnezeu nu vede lipsa inimii și amorțirea creștinismului lui? Chiar dacă ar putea să-și înșele vecinii, cunoștințele, partenerii de închinare, și pastorii cu o formă de evlavie, crede că-L poate înșela pe Dumnezeu? Chiar ideea însăși este absurdă. „Cel ce a sădit urechea, ar putea să n-audă?” El cunoaște chiar și secretele inimii. El „va judeca, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor” în ziua de apoi. El, care a spus fiecăreia din cele șapte biserici „știu faptele tale”, nu s-a schimbat. El, care a spus omului fără haină de nuntă, „Prietene, cum ai intrat aici?” nu va fi înșelat de un mic înveliș de religie aparentă. Dacă nu vrei să fii făcut de rușine în ziua de apoi, îți spun încă o dată, ferește-te de formalism. (Psalmi 94:9; Romani 2:16; Apocalipsa 2:2; Matei 2:11)

II. Trec la al doilea lucru pe care aș vrea ca să-l iei în considerare.

„Inima este așezământul religiei adevărate, iar creștinul adevărat este acela care este creștin cu inima lui”.

Inima este testul adevărat al caracterului unui om. Omul nu poate fi cunoscut întotdeauna după ceea ce zice sau ceea ce face. El ar putea să spună și să facă lucruri care sunt bune, din motive false și nedemne, în timp ce inima lui să fie în tot acest timp rea. Inima este omul. „Căci așa cum a gândit în sufletul lui, așa este el” (Proverbe 23:7).

Inima este testul potrivit pentru religia unui om. Nu este suficient ca un om să dețină doctrina corectă, și să mențină o formă exterioară de evlavie. Ce este în inima lui? Aceasta este marea întrebare. Acesta este locul unde se uită Dumnezeu. „Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă” (1 Samuel 16:7). Acesta este lucrul pe care Pavel îl stabilește în mod distinct ca fiind măsura standard a sufletului: „Ci ludeu este acela care este ludeu înăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii” (Romani 2:29). Cine poate pune la îndoială faptul că această frază măreață a fost scrisă și pentru creștini la fel de mult cum a fost scrisă pentru iudei? Apostolul a vrut ca noi să știm că este un creștin cel care este creștin în interior, iar botezul este acela al inimii.

Inima este locul în care trebuie să pornească religia mântuitoare. Natural ea este lipsită de religie, și trebuie reînnoită de Duhul Sfânt. „Îți voi da o inimă nouă”, inima ta veche este în mod natural împietrită și trebuie înmuiată și frântă. „Voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne”. „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit”; „o inimă zdrobită și mâhnită”. Inima omului este o inimă, în mod natural, închisă pentru Dumnezeu, și ea trebuie deschisă. Domnul „a deschis inima” Lidiei. (Ezechiel 36:26; Psalm 51:17; Fapte 16:14).

Inima este așezământul adevăratei credințe mântuitoare. „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Romani 10:10). Un om poate crede că Isus este Hristosul, cum și demonii cred, și totuși să rămână în păcatele lui. Poate crede că este un păcătos, și că Hristos este singurul Mântuitor, și, uneori, să dorească să fie un om mai bun. Dar nimeni, niciodată, nu apucă pe Hristos și primește iertare și pace, până nu crede cu inima. Credința din inimă este cea care duce la neprihănire.

Inima este originea adevăratei sfințenii și sursa ascultării continue. Adevărații creștini sunt sfinți pentru că inimile lor sunt devotate lui Hristos. Ei ascultă din inimă. Înfăptuiesc voia lui Dumnezeu din inimă. Oricât de slabe, și plătând, și imperfecte sunt faptele lor, încă sunt plăcute lui Dumnezeu, pentru că sunt făcute dintr-o inimă care iubește. Cel care

a lăudat jertfa de câteva monede a văduvei mai mult decât jertfele iudeilor bogați, prețuiește calitatea mult mai mult decât cantitatea. Ceea ce îi face plăcere să vadă este o faptă făcută dintr-o „inimă bună și curată” (Luca 8:15). Nu poate fi vorba de sfințenie reală fără o inimă întoarsă spre Hristos.

Lucrurile pe care le voi spune pot părea ciudate. Poate că acestea vor merge invers decât toate noțiunile unora din cei în ale căror mâini va cădea această lucrare. Poate că te-ai gândit că dacă religia unui om este corectă la suprafață, acel om trebuie să fie unul cu care Dumnezeu să fie mulțumit. Greșești complet. Respingi întreaga tendință a învățaturii biblice. Corectitudinea exterioară fără o inimă dreaptă nu este nimic altceva decât ca și trăirea fariseilor. Lucrurile exterioare ale creștinismului – botezul, Cina Domnului, membralitatea într-o biserică, dărnicia, citirea Bibliei, și altele ca acestea – nu vor duce sufletul niciunui om în cer, decât dacă atitudinea inimii lui este dreaptă. Trebuie să fie atât lucruri interioare cât și lucruri exterioare – și sunt cele interioare cele la care este fixată în principal privirea lui Dumnezeu.

Ascultați cum ne învață apostolul Pavel despre acest lucru în trei texte foarte remarcabile:

„Tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 7:19

„Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă.” Galateni 6:15

„Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.” Galateni 5:6

A vrut apostolul să spună în aceste texte doar că tăierea împrejur nu mai era necesară sub Evanghelie? Aceasta era tot? Nu, într-adevăr! Cred că vroia să spună mult mai mult. A vrut să spună că, sub Hristos Isus, totul depindea de nașterea din nou – adică de a avea o adevărată credință mântuitoare – pentru a fi sfânt în viață și conduită. A vrut să spună că acestea sunt lucrurile la care trebuie să ne uităm în mod principal, și nu la forme exterioare. „Sunt eu o făptură nouă? Chiar cred în Hristos? Sunt sfânt?” Acestea sunt marile întrebări la care trebuie să căutăm să răspundem.

„Când inima este rea totul este rău în ochii lui Dumnezeu.” Multe lucruri bune pot fi făcute. Poate că formele și ritualele pe care Dumnezeu însuși le-a instituit par să fie onorate. Dar atâta timp cât inima este greșită, Dumnezeu nu este mulțumit. El trebuie să primească inima omului sau nimic.

Chivotul a fost cel mai sacru lucru din cortul evreiesc. Pe el se afla capacul ispășirii. Înăuntru se aflau tablele legii, scrise de însuși degetul lui Dumnezeu. Numai Marelui Preot îi era îngăduit să meargă în acel loc unde era ținut chivotul, după perdea, și acest lucru numai o dată pe an. Prezența chivotului în mijlocul taberei era considerată ca aducătoare de binecuvântări speciale. Și totuși, chiar și chivotul nu putea face israeliților mai mult bine decât ar fi putut să facă orice cutie obișnuită de lemn, când ei au crezut în el ca și într-un idol, cu inimile lor pline de răutate. L-au adus în tabără cu o ocazie specială, spunând, „Haide să luăm de la Silo chivotul legământului Domnului, ca să vină în mijlocul nostru, și să ne izbăvească din mâna vrăjmașilor noștri.” (1 Samuel 4:3). Când a ajuns în tabără i-au dat toată reverența și cinstea, „Au strigat atât de tare încât pământul s-a cutremurat”. Dar totul a fost zadarnic. Au fost măcelăriți de filistenii, și chivotul a fost capturat. Și de ce a fost așa? Pentru că religia lor a fost doar de formă. Ei au cinstit chivotul, dar nu l-au dat Dumnezeului chivotului inimile lor.

Au fost câțiva împărați ai lui Iuda și Israel care au făcut multe lucruri care au fost bune în ochii lui Dumnezeu, și totuși aceștia nu au fost niciodată scriși în lista celor

evlavioși și neprihăniți. Roboam a început bine, și timp de trei ani s-a spus despre el că „a umblat în calea lui David și a lui Solomon.” (2 Cronici 11:17). Dar apoi „El a făcut lucruri rele, pentru că nu și-a pus inima să caute pe Domnul.” (2 Cronici 12:14). Abia, după cartea Cronicilor, a spus multe lucruri care au fost bune, și a luptat cu succes împotriva lui Ieroboam. Totuși, verdictul general este împotriva lui. Citim, în Regi, că „inima lui n-a fost întregă a Domnului, Dumnezeului său” (1 Regi 15:3). Despre Amafia ni se spune că „El a făcut ce este bine înaintea Domnului, dar cu o inimă care nu era în totul dată Lui.” (2 Cronici 25:2). Iehu, împăratul lui Israel, a fost înălțat, prin porunca lui Dumnezeu, ca să înlăture idolatria. A fost un om foarte zelos în a face lucrarea lui Dumnezeu. Dar, din nefericire, este scris despre el: „Iehu n-a luat seama să umble din toată inima lui în legea Domnului, Dumnezeul lui Israel; și nu s-a abătut de la păcatele în care târâse Ieroboam pe Israel.” (2 Regi 10:31). Pe scurt, o remarcă generală se aplică tuturor acestor împărați. Toți au fost greșiți pe dinăuntru, erau putrezi în inimile lor.

Sunt astăzi locuri de închinare în țara noastră unde toate lucrurile exterioare ale religiei sunt împlinite cu perfecțiune. Clădirea este frumoasă. Serviciul este frumos. Cântatul este frumos. Stilurile de închinare sunt frumoase. Există totul pentru a mulțumi simțurile. Ochi, și ureche, și sentimentalism firesc, toate sunt satisfăcute. Dar în tot acest timp Dumnezeu nu este mulțumit. Un lucru lipsește, și dorința pentru acel singur lucru strică totul. Care este acel lucru? Este inima! Dumnezeu vede sub tot acest spectacol de suprafață, forma religiei noastre, pusă în locul substanței, iar când vede acest lucru El este nemulțumit. El nu Se uită cu ochi binevoitori nici la clădire, nici la serviciu, nici la pastor, nici la oameni. Dacă nu vede inimi convertite, reînnoite, frânte, pocăite, atunci El nu este mulțumit! Capetele plecate, genunchii plecați, amin-urile spuse tare, ochii ridicați spre cer, toate, toate nu sunt nimic în ochii lui Dumnezeu fără inimi drepte.

„Când inima este în regulă Dumnezeu poate privi cu îngăduință asupra multor lucruri imperfecte.” Ar putea să existe greșeli în raționament și slăbiciuni în practică. Ar putea să existe devieri de la cel mai bun curs în lucrurile exterioare ale religiei. Dar, dacă inima este dreaptă, Dumnezeu este blând în a-ți arăta care din acestea este greșit. El este milos și plin de îndurare, și va ierta multe imperfecțiuni, atunci când vede o inimă credincioasă și un ochi fixat pe slava Sa.

Iosafat și Asa erau împărați ai lui Iuda, imperfecți în multe lucruri. Iosafat era un om timid, șovăielnic, care nu știa să spună „Nu” și s-a atașat de Ahab, cel mai rău împărat care a domnit vreodată peste Israel. Asa era un om instabil, care la un moment dat se încredea în împăratul Siriei mai mult decât în Dumnezeu, iar altă dată era supărat pe profetul lui Dumnezeu pentru că l-a muștrat (2 Cronici 16:10). Totuși, ambii au avut un lucru care i-a făcut plăcuți în fața lui Dumnezeu. Cu toate greșelile lor, ei au avut „inimi” drepte.

Paștele ținut de Ezechia era unul cu multe probleme. Mulți nu îl țineau corect. Ei mâncau Paștele „nu după cele scrise”. Dar făceau lucrul acesta cu „inimi” sincere. Și citim că Ezechia s-a rugat pentru ei, spunând „Domnul, care este bun, să ierte pe toți cei ce și-au pus inima să caute pe Domnul, Dumnezeul părinților lor, cu toate că n-au făcut sfânta curățire!” (2 Cronici 30:18-19).

Paștele ținut de Iosia trebuie să fi avut un număr mult mai mic de participanți decât numeroasele Paști în zilele lui David și Solomon sau chiar în timpul domniei lui Iosafat și Ezechia. Cum dar să explicăm lucrurile mari spuse în Scriptură despre el? „Nicio sărbătoare a Paștelor nu mai fusese prăznuită ca aceasta în Israel din zilele proorocului Samuel. Și niciunul din împărații lui Israel nu mai prăznuise Paște ca cele pe care le-au prăznuit Iosia, preoții și Leviții, tot Iuda și Israelul care se aflau acolo, și locuitorii

Ierusalimului.” Există o singură explicație. Niciodată nu mai fusese un Paști la care „inimile” închinătorilor să fi fost atât de implicate în sărbătoare. Domnul nu se uită la numărul celor care se închină atât de mult cât se uită la calitatea închinării. Slava Paștelui lui Iosia era starea inimilor oamenilor.

Pe pământ sunt multe grupuri de închinători creștini, chiar în această zi, grupuri în care, literal, nu este nimic care să atragă omul firesc. Se întâlnesc în așa-zise capele, care sunt prea mizerabile ca să-și merite numele, sau în jalnice camere de sus sau beciuri. Cântă fals. Au rugăciuni și predici plăpânde. Și, totuși, Duhul Sfânt este de multe ori în mijlocul lor! Păcătoșii de multe ori se convertesc acolo, iar Împărăția lui Dumnezeu prosperă mai mult decât în orice catedrală romano-catolică, sau în oricare dintre splendidele biserici protestante. Cum așa? Cum se poate explica? Cauza este, simplu, aceasta, că în aceste grupuri smerite este învățată și ținută religia inimii. Se pune mare accent pe credințioșia din inimă. Credințioșia din inimă este onorată. Iar consecința este că Dumnezeu este mulțumit și acordă binecuvântările lui.

Închei această parte a subiectului meu aici. Îi rog pe cititori să ia în considerație, cu grijă, lucrurile pe care le-am spus. Cred că merită examinarea, și că sunt toate adevărate. Rezolvați azi, indiferent cărei biserici aparțineți, să fiți creștini în inimă. Nu fiți mulțumiți să aveți doar o formă de evlavie, fără putere. Aveți clar în minte că religia formală nu este o religie mântuitoare, și că religia inimii este singura religie care duce în cer.

Dau un singur avertisment. Nu presupuneți, datorită faptului că religia formală nu mântuiește, că formele religiei nu au niciun folos. Feriți-vă de orice astfel de extremă necugetată. Folosirea greșită a unui lucru nu este un argument împotriva folosirii corecte a acelui lucru. Oarba idolatrie a formelor răspândită în anumite cercuri nu constituie un motiv ca tu să arunci toate formele. Chivotul, când a fost transformat de Israel într-un idol și pus în locul lui Dumnezeu, nu a fost în stare să-i izbăvească de filistenii, iar când a fost mânuit fără reverență și impropriu, i-a adus moarte lui Uza. Și, totuși, același chivot, când a fost slăvit și i s-a adus reverența cuvenită, a adus binecuvântare asupra casei lui Obed Edom. Cuvintele unuia dintre pastorii noștri sunt dure, dar adevărate: „Cel care nu are decât forma religiei este ipocrit; dar cel care nu are nicio formă de religie este ateu”. Formele nu ne pot mântui, însă nu trebuie disprețuite. Lumina nu este casa omului, dar, totuși, îl ajută pe om să-și repereze casa într-o noapte întunecoasă. Folosiți sânguincios formele creștinismului, și veți descoperi că ele sunt o binecuvântare. Numai aduceți-vă aminte, în folosirea acestor forme, marele principiu, că primul lucru în religie este starea inimii.

III. Ajung acum la ultimul lucru la care vreau să vă gândiți. „Adevărata religie nu trebuie să se aștepte să fie plăcută oamenilor. Nu va avea lauda oamenilor, ci a lui Dumnezeu.”

Nu pot îndrăzni să ocolesc această parte a subiectului meu, oricât de dureroasă ar fi. Dornic, cum sunt, în a recomanda religia inimii fiecăruia care citește această lucrare, nu voi încerca să ascund tot ceea ce religia inimii implică. Nu voi câștiga un soldat pentru armata Stăpânului meu prin înșelăciune. Nu voi promite nimic din ceea ce Scriptura nu garantează. Cuvintele apostolului Pavel sunt clare și nu pot fi interpretate greșit. Religia inimii este o religie a cărei laudă este „nu de la oameni, ci de la Dumnezeu” (Romani 2:29).

Adevărul lui Dumnezeu și creștinismul scriptural nu sunt niciodată plăcute oamenilor. Nu au fost niciodată. Și cât va exista lumea, nu vor fi niciodată. Nimeni nu poate să ia în considerare ce este natura umană, așa cum este descrisă în Biblie, și rezonabil să se aștepte la altceva. Atâta timp cât omul este ceea ce este el, majoritatea oamenilor

întotdeauna va agreea o religie a formei decât o religie a inimii.

Religia formală se potrivește perfect conștiinței neluminate. Omul trebuie să aibă o religie. Ca o regulă generală, ateismul și necredința arătate deschis nu sunt foarte populare. Dar un om trebuie să aibă o religie care nu cere prea mult – nu-i tulbură inima prea mult – nu interferează prea mult cu păcatele lui. Creștinismul formal îl satisface. Pare să fie tocmai lucrul pe care îl dorește.

Religia formală satisface tendința ascunsă a omului de a se considera drept. Într-o anumită măsură noi toți suntem niște farisei. Din fire ne ținem de ideea că pentru a fi mântuiți trebuie să facem multe lucruri, să trecem prin multe forme de închinare, și astfel vom ajunge în cer. Aici ne întâlnim cu formalismul. Pare să ne arate o cale prin care ne putem face singuri pacea cu Dumnezeu.

Religia formală place leneviei firești a omului. Atașează o importanță excesivă celei mai ușoare părți a creștinismului – carapacea și forma. Omului îi place asta. El urăște străduința în religie. Vrea ceva care să nu se amestece în conștiința și viața lui interioară. Numai să-i lași conștiința în pace, și atunci ea va fi gata să facă fapte care sunt bune pe dinafară. Formalismul pare să deschidă o poartă mult mai largă, și un drum mult mai ușor spre cer.

Faptele vorbesc mai tare decât afirmațiile. Faptele sunt lucruri încăpățănate. Uitați-vă în istoria religiei în fiecare secol, și observați cine a avut succes. Uitați-vă la istoria lui Israel de la începutul cărții Exod până la sfârșitul Faptelor Apostolilor, și observați ceea ce a fost dintotdeauna plăcut oamenilor. Formalismul a fost un păcat principal împotriva căruia profeții Vechiului Testament au protestat constant. Formalismul a fost marea plagă care îi biruise pe evrei când Domnul nostru Isus Hristos a venit în lume. Uitați-vă la istoria bisericii lui Hristos după zilele apostolilor. Cât de repede a înghițit formalismul viața și vitalitatea primilor creștini! Uitați-vă în așa-zisul Ev Mediu. Formalismul a acoperit atât de complet fața creștinătății încât Evanghelia zăcea așa cum zace un om mort. Uitați-vă, în cele din urmă, la istoria bisericilor protestante în ultimele trei secole. Cât de puține sunt locurile în care religia este ceva viu! Cât de multe sunt țările în care protestantismul nu este nimic mai mult decât o formă! Nu se poate să trecem peste aceste lucruri. Ele vorbesc cu o voce de tunet. Toate arată că religia formală este plăcută oamenilor. Are lauda oamenilor.

Dar de ce să ne uităm la faptele istoriei? De ce să nu ne uităm la faptele de sub ochii noștri, și de lângă ușile noastre? Poate cineva să nege că simpla religie exterioară, o religie a formalismului simplu, este religia care are succes astăzi? Oare degeaba a spus Ioan despre anumiți învățători mincinoși, „Ei sunt din lume; de aceea vorbesc ca din lume, și lumea îi ascultă” (1 Ioan 4:5). Doar spune-ți rugăciunea, mergi la biserică regulat, ia Cina Domnului ocazional, citește Biblia ocazional, și vasta majoritate a națiunii noastre te va numi o bună persoană creștină. „Ce ar trebui să faci mai mult?” spun ei: „Dacă acesta nu este creștinism, atunci care este?” A cere mai mult de la cineva se spune că este nedrept, fanatism și prea entuziast! A insinua că un astfel de om nu va merge în cer se numește lipsă de afecțiune! Este inutil să negi că religia formală nu are succes. Are succes. Întotdeauna a avut succes. Întotdeauna va fi populară până va reveni Hristos. Întotdeauna a avut și va avea „lauda oamenilor”.

Să ne întoarcem acum la religia inimii, unde veți auzi o veste foarte diferită. Ca regulă generală, nu a fost niciodată agreată de omenire. A adus batjocuri, ridiculizări, dispreț, sfidare, izolare, întemnițare și chiar moarte asupra celor care au mărturisit-o. Cei care au iubit-o au fost credincioși și zeloși – dar întotdeauna au fost puțini la număr. Comparativ, niciodată nu a avut „lauda oamenilor”.

Religia inimii este prea smerită ca să fie plăcută oamenilor. Nu-i lasă omului firesc loc să se îngâmfe. Îi spune că este vinovat, pierdut, că este un păcătos care merită iadul, și că trebuie să alerge la Hristos pentru mântuire. Îi spune că este mort, și că trebuie readus la viață, și născut din Duhul. Mândria omului se răzvrătește împotriva unor cuvinte ca acestea. El urăște să i se spună că este atât de rău.

Religia inimii este prea sfântă ca să fie plăcută oamenilor. Ea nu-l va lăsa în pace pe omul firesc. Ea interferează cu starea lui lumească și cu păcatele lui. Ea cere lucruri pe care el le disprețuiește – convertire, credință, pocăință, corectitudine spirituală, citirea Bibliei, și rugăciune. Ea îi poruncește să renunțe la ceea ce iubește, la lucruri de care se ține, și nu vrea să le dea drumul. Ar fi într-adevăr ciudat dacă i-ar plăcea acest lucru. Îi taie drumul ca un hoț al bucuriei și un aducător de probleme, și este absurd să așteptăm ca el să fie mulțumit de aceste lucruri.

Era religia inimii plăcută oamenilor în timpul Vechiului Testament? Îl vedem pe David plângându-se: „Cei ce stau la poartă vorbesc de mine, și cei ce beau băuturi tari mă pun în cântece.” (Psalmi 69:12). Găsim profeți persecutați și maltratați pentru că au predicat împotriva păcatului și au cerut oamenilor să-și predea inimile lui Dumnezeu. Astfel de exemple sunt: Ilie, Mica, Ieremia, Amos. Față de formalism și ceremonialism evreii nu se pare să fi obiectat vreodată. Ceea ce le displăcea era să-l slujească pe Dumnezeu cu inimile lor.

Era religia inimii plăcută oamenilor în timpul Noului Testament? Întreaga istorie a lucrării Domnului nostru Isus Hristos și viețile apostolilor sunt un răspuns suficient. Cărturarii și Fariseii ar fi primit de bunăvoie un Mesia care ar fi încurajat formalismul, și o evanghelie care ar fi înălțat ceremonialismul. Dar ei nu au putut tolera o religie a cărei principii de bază erau smerirea și sfințirea inimii.

A fost religia inimii vreodată plăcută oamenilor în ceea ce profesa să fie Biserica lui Hristos în decursul ultimelor 18 secole? Prea puțin, cu excepția primelor secole când primii creștini nu-și pierduseră dragostea dintâi. Curând, foarte curând, oamenii care au protestat împotriva formalismului și sacramentalismului au fost violent acuzați ca fiind „unii care nenorocesc pe Israel” (1 Regi 18:17). Cu mult înainte de Reformă, lucrurile au ajuns până la faptul că toți cei care predicau sfințenia inimii și condamnau formalismul erau tratați ca orice dușman. Fie că erau siliți să tacă, fie excomunicați, fie întemnițați sau chiar duși la moarte ca Jan Hus. În timpul Reformei, munca lui Luther și a tovarășilor lui progresa în ciuda unei continue furtuni de defăimare și ponegrire. Care a fost cauza? Pentru că au protestat împotriva formalismului, ceremonialismului și falsei preoții romano-catolice, călugărilor, și au propovăduit necesitatea religiei inimii.

A fost religia inimii plăcută oamenilor în țara noastră în trecut? Niciodată, exceptând un mic sezon. Nu a fost plăcută oamenilor pe timpul Reginei Maria, când Latimer și partenerii lui de martiraj au fost arși pe rug. Nu a fost plăcută în zilele când a fi fost puritan era socotit mai rău decât a fi un bețiv sau un blasfemator. Nu a fost plăcută la mijlocul secolului trecut, când Wesley și Whitfield au fost alungați din biserica anglicană. Cauza reformatorilor martirizați, a puritanilor timpurii și a metodiștilor a fost, în mod esențial, una și aceeași. Erau urâți toți pentru că predicau zădărnicia formalismului și imposibilitatea mântuirii fără pocăință, credință, regenerare, corectitudine spirituală și sfințenie a inimii.

Este religia inimii plăcută în țara noastră azi? Răspund cu părere de rău că nu cred că este. Uitați-vă la adepții ei în diverse congregații. Întotdeauna sunt comparativ puțini la număr. Sunt singuri în congregațiile lor. Au avut de înfruntat multe lucruri dificile, cuvinte aspre, cenzură, purtare aspră, batjocuri, ridiculizări, defăimări, și persecuții meschine. Aceasta nu este popularitate! Uitați-vă la învățătorii de la amvon ai religiei inimii. Ei sunt

iubiți și agreeți, fără îndoială, doar de câțiva dintre ascultători care sunt de acord cu ei. Câteodată sunt admirați pentru talentele și elocvența lor de către mulți care nu sunt de acord cu ei. Sunt chiar numiți „predicatori de succes” datorită mulțimilor care le ascultă predicile. Dar nimeni nu știe la fel de bine ca acești învățători credincioși ai religiei inimii că doar puțini sunt cei care îi plac. Doar puțini îi ajută. Doar puțini îi înțeleg. Doar puțini îi sprijină în vreme de nevoie. Realizează, ca și Stăpânul lor Divin, că trebuie să lucreze singuri. Scriu aceste lucruri cu amărăciune, dar cred că sunt adevărate. Astăzi, adevărata religie a inimii nu are „lauda oamenilor”, cum a fost și în zilele care au trecut.

Dar, până la urmă, nu este important ce crede omul, și ce laudă acesta. Cel care ne judecă pe noi este Domnul. Omul nu ne va judeca în ziua de apoi. Omul nu va sta pe mărețul tron alb, examinându-ne religia, și pronunțând sentința noastră eternă. Numai cei pe care îi laudă Dumnezeu vor fi laudați în ziua de apoi. În asta stă valoarea și slava religiei inimii. S-ar putea să nu aibă lauda oamenilor, dar are „lauda lui Dumnezeu”.

Dumnezeu aprobă și onorează religia inimii în această viață. Se uită în jos din ceruri și citește inimile tuturor copiilor oamenilor. Oriunde vede o pocăință din inimă față de păcat, credință din inimă pentru Hristos, sfințenie de inimă a vieții, iubire din inimă a Fiului Său, legii Sale, voii Sale, și Cuvântului Său – oricând vede Dumnezeu aceste lucruri El va fi mulțumit. El scrie o carte de aducere aminte pentru acel om, oricât de sărac, needucat ar fi el. El poruncește îngerilor Lui să-l păzească. Menține în el lucrarea harului, și îi dă zilnic resurse de pace, speranță, și putere. Îl privește ca pe un mădular al propriului Său Fiu, ca pe unul care mărturisește pentru adevăr, așa cum a făcut Fiul Său. Oricât de slabă îi pare omului inima lui, ea este cea jertfă vie pe care o iubește Dumnezeu, este cea inimă pe care El a afirmat solemn că nu o va disprețui. O astfel de laudă prețuiește mai mult decât lauda oamenilor.

Dumnezeu Își va proclama consimțământul Său pentru religia inimii înaintea mulțimii adunate în ziua de apoi. El va porunci îngerilor să adune sfinții Săi, din orice parte a lumii, într-o singură, glorioasă unire. El va învia morții și îi va schimba pe cei vii, și îi va așeza la dreapta tronului Fiului Său preaiubit. Apoi, toți cei ce L-au slujit pe Hristos din inimă Îl vor auzi spunând „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Ați fost credincioși în puține lucruri, vă voi pune peste multe lucruri; intrați în bucuria stăpânului vostru! Voi M-ați mărturisit înaintea oamenilor, și Eu vă voi mărturisi înaintea Tatălui și a îngerilor Lui. Voi sunteți aceia, care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie” (Matei 25:21-34; Luca 12:8, 22:28-29; Apocalipsa 3:5). Aceste cuvinte nu vor fi adresate decât aceluia care și-au dat inimile lui Hristos! Nu vor fi adresate formalistilor, ipocriților, viclenilor, și celor lipsiți de evlavie. Într-adevăr, ei vor vedea roada religiei inimii, dar nu vor mânca din ea. Nu vom cunoaște niciodată importanța totală a religiei inimii până în ziua de apoi. Apoi, și numai apoi, vom înțelege deplin cât de bine este să ai parte de lauda lui Dumnezeu și nu de lauda oamenilor.

Dacă îmbrățișezi religia inimii nu-ți pot promite lauda oamenilor. Iertare, pace, speranță, călăuzire, mângâiere, consolare, har cât ai nevoie, putere pentru fiecare zi, bucurie pe care lumea nu o poate nici da, nici lua – toate acestea le pot promite ferm omului care vine la Hristos, și Îl slujește cu inima lui. Dar nu-i pot promite că religia lui va avea succes la oameni. Mai degrabă l-aș avertiza să aștepte batjocuri și ridiculizări, defăimări și răutăți, opoziție și persecuție. Este o cruce care aparține religiei inimii, și noi trebuie să fim mulțumiți să o purtăm. „În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.” – „Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți.” (Fapte 14:22; 2 Timotei 3:12). Dar, dacă lumea vă urăște, Dumnezeu vă iubește. Dacă

lumea vă părăsește, Hristos a promis că El nu ne va uita și nu ne va părăsi. Orice ai pierde prin religia inimii, să fii sigur că lauda lui Dumnezeu va acoperi.

Iar acum închei această lucrare prin trei aplicații simple. Vreau ca acestea să izbească și să rămână lipite de conștiința fiecăruia dintre cei în mâinile cărora va cădea. Fie ca Dumnezeu să o facă o binecuvântare pentru multe suflete în timp și eternitate!

1) În primul rând, este religia ta o problemă de formă și nu de inimă? Răspunde acestei întrebări cu sinceritate, ca în prezența lui Dumnezeu. Dacă este, „ia în considerare în mod solemn marele pericol în care te afli”.

Nu ai nimic care să-ți aline sufletul în ziua încercării, nimic care să-ți dea speranță pe patul morții, nimic care să te salveze în ziua de apoi. Religia formală nu a dus niciodată pe cineva în cer. Ca și metalul ieftin, nu va rezista în foc. Continuând în starea ta prezentă ești într-un iminent pericol să te pierzi pentru totdeauna.

Te rog fierbinte în această zi să fii conștient de acest pericol, să deschizi ochii și să te pocăiești. Fie că mergi la o biserică măreață într-un oraș mare sau la o simplă bisericuță de la țară, dacă ești creștin doar cu numele, și ai o formă de evlavie fără putere, trezește-te și pocăiește-te. Mai presus de toate, dacă ești un formalist evanghelic, trezește-te. „Nu este nici un diavol”, au spus puritanii, „ca diavolul alb”. Nu este nici un formalism mai periculos decât formalismul evanghelic.

Eu te pot doar avertiza. Fac asta cu toată dragostea. Numai Dumnezeu poate să-ți pună acest avertisment în suflet. O, de ai vedea nebunia, la fel ca și pericolul unui creștinism lipsit de inimă! A fost un sfat sănătos cel pe care un om pe patul de moarte l-a dat fiului său: „Fiule”, a spus, „orice religie ai avea, niciodată să nu fii mulțumit doar cu purtatul unui înveliș”.

2) În al doilea rând, dacă inima te condamnă, și vrei să știi ce să faci, gândește-te serios la singura cale pe care poți merge sigur.

Strigă la Domnul Isus Hristos fără întârziere, și așterne-ți înaintea Lui starea sufletului. Mărturisește-I formalismul tău din trecut, și roagă-L să te ierte. Caută la El harul Duhului Sfânt promis, și roagă-L să-ți învie și să-ți reînnoiască omul din lăuntru.

Domnul Isus a fost numit și l s-a dat sarcina de a fi Medicul sufletului omului. Niciun caz nu este prea greu pentru El. Nu este nicio stare a sufletului pe care El să nu o poată vindeca. Nu este nici un diavol pe care El să nu-l poată scoate. Uscată și împietrită cum este inima unui formalist, există medicament care să o poată vindeca, și un Medic care are putere să izbăvească (Isaia. 63:1). Cheamă-L pe Domnul Isus Hristos chiar în această zi. „Cereți, și vi se va da: căutați, și veți găsi; bateți și vi se va deschide.” Luca 11:9.

3) În ultimul rând, dacă inima nu te condamnă, și dacă ai o încredere bine întemeiată în Dumnezeu, „gândește-te serios la multele responsabilități pe care le ai din această poziție”.

Laudă-L zilnic pe Cel ce te-a scos din întuneric la lumină, și te-a făcut să fii diferit. Laudă-L zilnic, și roagă-L ca niciodată să nu părăsească lucrarea propriilor Lui mâini.

Păzește cu mare grijă fiecare parte a omului tău lăuntric. Formalismul este întotdeauna gata să intre peste noi, ca și plaga egipteană cu broaștele, care au ajuns până în dormitorul împăratului. Veghează și fii în gardă. Veghează asupra citirii Bibliei, rugăciunii, firii și limbii tale, asupra vieții familiale și a religiei de duminică. Nu este nimic atât de bun și spiritual încât noi să nu putem cădea în formalism față de un astfel de lucru. Nimeni nu este atât de spiritual încât să nu poată cădea în formalism. De aceea, vegheați și fiți în gardă.

În final, uitați-vă înainte și sperați că Domnul va veni. Cele mai bune lucruri ale

voastre trebuie să vină. A doua venire a lui Hristos va fi curând aici. Timpul ispitelor va fi în curând trecut. Judecata și răsplata sfinților vor fi în curând mai mult decât suficiente pentru toate necazurile de acum. Odihniți-vă în speranța acelei zile. Lucrați, vegheați, și uitați-vă înainte! Orice s-ar întâmpla, acea zi va clarifica din belșug un lucru: va arăta că nu a existat niciodată o oră în viețile noastre în care noi să fi avut inimile prea concentrate asupra lui Hristos.

(Traducerea și editarea – numaiharul.org.)